

Publicatie

Auteurs: C.M. Bergman & R.T. Wiegerink
 Verschenen in: Belastingblad 2026/109
 Datum: Februari 2026
 Titel: Kroniek jurisprudentie belastingen lagere overheden 2025

Kroniek jurisprudentie belastingen lagere overheden 2025

C.M. Bergman en R.T. Wiegerink¹

1. Inleiding

In deze kroniek jurisprudentie belastingen decentrale overheden, die dit jaar voor de zestiende keer in *Belastingblad* verschijnt, worden de belangrijkste ontwikkelingen in de jurisprudentie van het afgelopen jaar voor de praktijk geschetst en van enig commentaar voorzien. De kroniek bestaat grotendeels uit een bespreking van de arresten die de Hoge Raad in 2025 heeft gewezen en conclusies die door advocaten-generaal zijn genomen. Zoals ieder jaar hebben we weer gekozen voor een onderverdeling naar onderwerp. We beginnen de kroniek met het formele recht (onderdeel 2). Daarna volgt een bespreking van uitspraken, arresten en conclusies over de Wet WOZ en de onroerendezaakbelastingen (onderdeel 3). Tot slot gaan wij in op de parkeerbelasting, de precariobelasting, de rioolheffing en de zuiveringsheffing (onderdeel 4).

2. Formeel recht

(Proces)kostenvergoeding (pkv)² algemeen

Ook in 2025 is er weer een groot aantal uitspraken, arresten en conclusies verschenen over de pkv, waaronder een aantal richtinggevende arresten over de Wet herwaardering proceskostenvergoedingen WOZ en bpm (WHpkv) die op 1 januari 2024 in werking is getreden. De arresten die zien op de WHpkv worden behandeld in het

onderdeel 'Wet herwaardering proceskostenvergoedingen WOZ en bpm (WHpkv)'. Hieronder volgen eerst de overige uitspraken en conclusies over de pkv.

Dat de pkv mag worden gematigd met toepassing van art. 2 lid 2 Besluit proceskosten bestuursrecht (BPB) wanneer een belanghebbende uitsluitend in het gelijk is gesteld op een punt van ondergeschikt belang, volgt reeds uit het arrest van 15 november 2024 (HR 15 november 2024, ECLI:NL:HR:2024:1659, *Belastingblad* 2025/14, m.nt. J.M.J.F. Jansen). Uit het arrest van 14 februari 2025 (HR 14 februari 2025, ECLI:NL:HR:2025:243, *Belastingblad* 2025/338, m.nt. A.P. Monsma) volgt dat een dergelijke matiging per procesfase moet worden beoordeeld. A-G M.R.T. Pauwels constateert dat de fiscale feitenrechters steeds meer gebruik zijn gaan maken van deze matigingsbevoegdheid. Dat is voor de A-G aanleiding geweest om in drie zaken conclusies (met één gemeenschappelijke bijlage) te nemen, waarin hij deze matigingsbevoegdheid van de bestuursrechter bespreekt (o.m. Concl. A-G M.R.T. Pauwels 29 augustus 2025, ECLI:NL:PHR:2025:907, *Belastingblad* 2025/384). De A-G roept de Hoge Raad een breed arrest te wijzen waarin geen vaste criteria worden geformuleerd, maar waarin wel wordt benadrukt dat de rechter terughoudend moet zijn met het gebruik van deze bevoegdheid. Wij hopen het door de A-G gevraagde brede arrest van de Hoge Raad in de volgende kroniek te kunnen bespreken.

¹ Mr. C.M. Bergman is coördinator gemeentebelastingen bij de VNG. Mr. R.T. Wiegerink is advocaat bij Van der Feltz advocaten.

² Zie voor de indexering van de bedragen in het BPB: Regeling van de Staatssecretaris van Justitie en

Veiligheid van 14 november 2025, tot indexering van bedragen in de Algemene wet bestuursrecht, het Besluit proceskosten bestuursrecht en de Wet griffierechten burgerlijke zaken, *Stcrt.* 2025, 39855.

Indien de hoogte van de kostenvergoeding voor de bezwaarfase niet in beroep of hoger beroep aan de orde is gesteld, is het hof *niet bevoegd* ambtshalve te onderzoeken of de inspecteur bij het vaststellen van deze vergoeding de juiste waarde per punt heeft gehanteerd. Die beslissing kan daarom in cassatie niet alsnog tot zelfstandig voorwerp van geschil worden gemaakt, zo volgt uit het arrest van 28 februari 2025 (HR 28 februari 2025, ECLI:NL:HR:2025:337, *Belastingblad* 2025/133, m.nt. J.M.J.F. Jansen). Dat belanghebbende in deze zaak pas in cassatie de kostenvergoeding voor de bezwaarfase aan de orde heeft gesteld, zal te maken hebben met het arrest van de Hoge Raad van 12 juli 2024 (HR 12 juli 2024, ECLI:NL:HR:2024:1060, *Belastingblad* 2024/280, m.nt. J.K. Lanser). In dat arrest oordeelde de Hoge Raad dat het onderscheid tussen forfaits voor de kostenvergoeding in de bezwaarfase tussen belastingzaken en andere zaken niet was onderbouwd en daarom bij het vaststellen van die vergoeding voortaan moet worden uitgegaan van het hogere bedrag per punt.

Ook in het arrest van 21 maart 2025 (HR 21 maart 2025, ECLI:NL:HR:2025:419, *Belastingblad* 2025/170, m.nt. J.M.J.F. Jansen) werd pas in cassatie de kostenvergoeding voor de bezwaarfase aan de orde gesteld. Het geschil voor de rechtbank en het hof betrof uitsluitend de naheffingsaanslag en de beschikking inzake belastingrente. De Hoge Raad oordeelt in deze zaak dat onder deze omstandigheden het hof *niet gehouden* was om bij toepassing van art. 8:75 lid 1 Awb ambtshalve te onderzoeken of de inspecteur bij het vaststellen van de vergoeding voor de kosten van rechtsbijstand in bezwaar de juiste waarde per punt heeft gehanteerd. In het eerder genoemde arrest achtte de Hoge Raad het hof *niet bevoegd* om dit te doen. Dit verschil kan mogelijk worden verklaard doordat het hof in die zaak het hoger beroep ongegrond verklaarde en derhalve geen pkv aan de belanghebbende toekende voor de fase van beroep en hoger beroep. In de onderhavige zaak was het hoger beroep gegrond en werd aan belanghebbende wél

een pkv toegekend voor de beroeps- en hogerberoepsfase.

Uit het arrest van 6 juni 2025 (HR 6 juni 2025, ECLI:NL:HR:2025:862, *Belastingblad* 2025/261, m.nt. J.M.J.F. Jansen) volgt dat ook een in het verweerschrift opgenomen incidenteel hoger beroep als een proceshandeling is aan te merken waarvoor een pkv wordt toegekend. Het incidenteel hoger beroep hoeft dus niet in een afzonderlijk geschrift te worden ingediend om een proceskostenvergoeding op te leveren. Dit is geen nieuwe lijn en volgde (onder meer) ook al uit het hiervoor behandelde arrest van 17 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:46, *Belastingblad* 2025/96, m.nt. A.P. Monsma.

Een rechter kan afwijken van de forfaitaire proceskostenvergoeding. In het arrest van 11 juli 2025 (HR 11 juli 2025, ECLI:NL:HR:2025:1127, *Belastingblad* 2025/315, m.nt. J.M.J.F. Jansen) gaat de Hoge Raad uitvoerig in op dit onderwerp in. Daarbij wijst de Hoge Raad erop dat de rechter op grond van art. 2 lid 3 Bpb in bijzondere omstandigheden naar boven of naar beneden kan afwijken van de forfaitaire tarieven, of geheel kan afzien van toekenning van een pkv, bijvoorbeeld bij eenvoudig door een melding te herstellen evidente rekenfout of een zeer gering financieel belang. Daarvoor is niet vereist dat het gaat om een situatie die zich zelden voordoet. Voldoende is dat het omstandigheden betreft die naar hun aard bijzonder zijn. De Hoge Raad benadrukt wel dat terughoudendheid is geboden bij de toepassing van deze bepaling. Het is dan ook niet vreemd dat de rechter die toepassing geeft aan art. 2 lid 3 Bpb deze beslissing moet motiveren. De Hoge Raad merkte op dat, ook met inachtneming van die terughoudendheid, de rechter een lagere vergoeding kan toekennen indien toepassing van het forfaitaire puntensysteem zou leiden tot een vergoeding die de in redelijkheid gemaakte kosten ver overtreft. Dit kan in de praktijk ruimte bieden voor een lagere pkv in gevallen waarin dat op grond van de WHpkv niet mogelijk is, zoals bijvoorbeeld in geval van parkeerbelasting. Annotator J.M.J.F. Jansen

benoemt in haar noot een aantal onduidelijkheden die dit arrest oproept, omdat de Hoge Raad geen criteria geeft aan de hand waarvan kan worden bepaald of sprake is van een disproportionele vergoeding of een zeer gering financieel belang en niets vermeldt over de stelplicht en bewijslast.³

In een parkeerbelastingzaak waarin belanghebbende pas in beroep een parkeerkaartje overlegt waaruit blijkt dat de naheffingsaanslag onterecht is opgelegd, oordeelt Hof Den Haag⁴ dat er geen aanleiding bestaat voor een vergoeding van de kosten voor bezwaar en voor een pkv voor de beroepsfase. In de daaropvolgende cassatieprocedure concludeert A-G R.J. Koopman dat uit het hiervoor genoemde arrest van 11 juli 2025 blijkt dat de feitenrechter een ruimere beoordelingsmarge toekomt bij de toepassing van art. 2 lid 3 Bpb dan voorheen werd aangenomen (Concl. A-G R.J. Koopman 3 oktober 2025, ECLI:NL:PHR:2025:1069, *Belastingblad* 2025/425, m.nt. Redactie). Volgens de A-G heeft het hof die beoordelingsmarge hier niet overschreden door op grond van het procesgedrag van de gemachtigde een kostenvergoeding achterwege te laten. De oproep van de A-G om de genoemde onduidelijkheden in het arrest van 11 juli 2025 te verduidelijken, is door de Hoge Raad helaas niet beantwoord. De Hoge Raad heeft het cassatieberoep met toepassing van art. 81 lid 1 RO, dus zonder motivering, ongegrond verklaard (HR 19 december 2025, ECLI:NL:HR:2025:1968, *Belastingblad* 2026/62).

Art. 40 Wet WOZ en pkv

Uit het arrest van 24 januari 2025 (HR 24 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:106, *Belastingblad* 2025/106, m.nt. J.M.J.F.

Jansen) volgt dat de rechter een schending van de toezendplicht van art. 40 lid 2 Wet WOZ⁵ onder omstandigheden kan passeren met toepassing van art. 6:22 Awb. Dat is mogelijk indien aannemelijk is dat de uitspraak op bezwaar dezelfde uitkomst zou hebben gehad als de heffingsambtenaar wel tijdig alle gegevens zou hebben verstrekt en de belanghebbende zijn inbreng (mede) op die gegevens zou hebben gebaseerd. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan situatie waarin de belanghebbende al over de gevraagde gegevens beschikte, zo licht de Hoge Raad toe. Dat de belanghebbende in (hoger) beroep niet alleen de schending van art. 40 lid 2 Wet WOZ aankaart maar ook andere klachten aanvoert, betekent niet dat de belanghebbende door de schending niet is benadeeld in de zin van art. 6:22 Awb. Dat geldt ook als belanghebbende de alsnog verstrekte gegevens niet ter discussie stelt of gebruikt om de juistheid van de WOZ-waarde te onderbouwen. Bij schending van art. 40 lid 2 Wet WOZ wordt dus in de regel een pkv toegekend en het griffierecht vergoed, ook als aan die schending met toepassing van art. 6:22 Awb wordt voorbijgegaan. Dat is alleen anders indien bijzondere omstandigheden aan die vergoeding in de weg staan. Dat de belanghebbende in (hoger) beroep niet uitsluitend klaagt over de schending van art. 40 lid 2 Wet WOZ, is daarvoor niet voldoende.⁶

Pkv taxateur/deskundige

In het arrest van 13 juni 2025 (HR 13 juni 2025, ECLI:NL:HR:2025:661, *Belastingblad* 2025/285, m.nt. R.T. Wiegerink) is de Hoge Raad teruggekomen op zijn oordeel uit het arrest van 27 november 2015 (HR 27 november 2015, ECLI:NL:HR:2015:3370, *Belastingblad* 2016/15, m.nt. J.P. Kruimel) dat de Richtlijn van de belastingkamers van de gerechtshoven inzake vergoeding van

³ Zie ook haar bijdrage 'Het bos en de glazen bol' in WFR 2025/209.

⁴ Hof Den Haag 15 januari 2025, ECLI:NL:GHDHA:2025:77, *Belastingblad* 2025/112, m.nt. L.J. Boone.

⁵ Zie over deze toezendplicht: HR 18 augustus 2023, ECLI:NL:HR:2023:1052, *Belastingblad* 2023/319, m.nt.

R.A. Eskes en HR 15 maart 2024, ECLI:NL:HR:2024:290, *Belastingblad* 2024/149, m.nt. J.C. Scherff.

⁶ Zie ook HR 7 februari 2025, ECLI:NL:HR:2025:185, *Belastingblad* 2025/107 en HR 19 december 2025, ECLI:NL:HR:2025:1823.

proceskosten bij WOZ-taxaties (hierna: de Richtlijn) recht vormt in de zin van art. 79 RO. De Hoge Raad maakt daarmee duidelijk dat de feitenrechters de vrijheid hebben om de kostenvergoeding voor het opstellen van een taxatierapport in een WOZ-procedure naar eigen inzicht toe te kennen. Wel maakt de Hoge Raad ten overvloede nog duidelijk dat ook als de Richtlijn wel recht zou vormen, de beslissing van het hof dat belanghebbende slechts een vergoeding van € 10,69 voor het laten opstellen van een taxatierapport kan verkrijgen, de toets der kritiek kan doorstaan.

Dat de factuur voor het opstellen van het taxatierapport was gericht aan de gemachtigde van belanghebbende en niet was gebleken dat deze kosten op belanghebbende drukten, was voor Hof 's-Hertogenbosch in een WOZ-zaak aanleiding om geen vergoeding voor de kosten van het taxatierapport toe te kennen. De Hoge Raad vernietigt deze uitspraak van het hof (HR 26 september 2025, ECLI:NL:HR:2025:1251, *Belastingblad* 2025/404, m.nt. B.S. Kats). Indien een deskundige⁷ – zoals in dit geval een taxateur – in een bestuursrechtelijke procedure aan de belanghebbende of aan diens gemachtigde een verslag uitbrengt met het oog op die procedure, dient de rechter er in beginsel van uit te gaan dat daaraan voor die belanghebbende kosten zijn verbonden. Voor een uitzondering hierop is slechts plaats indien het bestuursorgaan het tegendeel stelt en – in geval van betwisting – aannemelijk maakt. De omstandigheid dat de factuur voor het taxatierapport is gericht aan de gemachtigde volstaat niet, zo volgt uit dit arrest. Het ligt dus op de weg van de heffingsambtenaar om – indien aan de orde – te stellen en bij betwisting aannemelijk te maken dat bijvoorbeeld sprake is van een geautomatiseerd opgesteld rapport waarvoor

een lagere vergoeding moet worden toegekend.

In een bpm-zaak heeft de Hoge Raad in een arrest van dezelfde datum (HR 26 september 2025, ECLI:NL:HR:2025:1407, *Belastingblad* 2025/403, m.nt. R.T. Wiegerink) onder verwijzing naar eerdere jurisprudentie⁸ uiteengezet welke maatstaf geldt voor vergoeding van deskundigenkosten. De Hoge Raad oordeelt dat beslissend is of de belanghebbende ten tijde van het inroepen van de hulp van de deskundige ervan mocht uitgaan dat de deskundige een relevante bijdrage zou leveren aan een voor de belanghebbende gunstige beantwoording van een voor de uitkomst van het geschil mogelijk relevante vraag. Het is dus niet van belang of de deskundige daadwerkelijk heeft bijgedragen aan de beslissing van de rechter dat het (hoger) beroep gegrond is. Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat de rechter ervoor moet waken een inhoudelijk oordeel te geven over de exacte aard van de door een deskundige verrichte werkzaamheden.

Art. 30a Wet WOZ

Het arrest van 17 januari 2025 (HR 17 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:46, *Belastingblad* 2025/46, m.nt. A.P. Monsma)⁹ en de en de daaraan voorafgaande conclusie¹⁰ zijn in de vorige kroniek al kort behandeld, maar mogen in deze kroniek niet ontbreken. In dit arrest oordeelt de Hoge Raad dat de beperkingen in de pkv uit de WHpkv niet in strijd zijn met het discriminatieverbod en het EU-recht en dat die beperkingen niet gelden voor proceskosten in een hogere instantie indien de belanghebbende zich daar met succes verweert tegen een door het bestuursorgaan ingesteld rechtsmiddel.¹¹ Tot slot oordeelt de Hoge Raad dat de beperkingen van de pkv

⁷ Zie art. 1 letter b Bpb.

⁸ HR 16 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BY2770, r.o. 3.10.1, *Belastingblad* 2012/569, m.nt. J.P. Kruimel & W.G. van den Ban en HR 13 juni 2014, ECLI:NL:HR:2014:1382, r.o. 3.5.

⁹ De strafkamer van de Hoge Raad heeft in arrest HR 24 juni 2025, ECLI:NL:HR:2025:985, *Belastingblad* 2025/299, m.nt. J.K. Lanser, geoordeeld dat de beperkingen van de pkv in zogenoemde Mulderzaken

(die als gevolg van een amendement onderdeel van de WHpkv zijn geworden) toelaatbaar zijn.

¹⁰ Concl. A-G P.J. Wattel 25 oktober 2024, ECLI:NL:PHR:2024:1140, *Belastingblad* 2024/399, m.nt. J.C. Scherff, met gemeenschappelijke bijlage ECLI:NL:PHR:2024:1141.

¹¹ Zie in dit kader ook HR 31 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:156, *Belastingblad* 2025/97, m.nt. A.P. Monsma.

niet gelden voor gevallen waarin de rechtsbijstand *kennelijk* niet de kenmerken heeft van 'no cure, no pay' waar de wetgever het oog op heeft gehad. De kenmerken van 'no cure no pay' houden in dat rechtsbijstand wordt verleend door een kantoor of gemachtigde met een bedrijfsmodel dat eruit bestaat dat: 1) wordt opgetreden op basis van no cure no pay, 2) daarbij de afspraak wordt gemaakt dat het bedrag van de pkv aan het kantoor of de gemachtigde wordt afgedragen, en 3) de procedures zo worden gevoerd dat sprake is van overcompensatie. De bewijslast dat kennelijk niet aan deze voorwaarden wordt voldaan rust op belanghebbende.

In het arrest van 25 april 2025 (HR 25 april 2025, *Belastingblad* 2025/222, ECLI:NL:HR:2025:670, m.nt. A.P. Monsma) werkt de Hoge Raad de hiervoor genoemde drie kenmerken en de toetsing daarvan nader uit en licht hij de toetsing daarvan toe.¹² Aan de voorwaarde dat wordt opgetreden op basis van no cure no pay voegt de Hoge Raad toe: "of op een grondslag die daarmee in wezen overeenkomt en daarmee dus op één lijn kan worden gesteld." De Hoge Raad benadrukt dat *buiten redelijke twijfel* moet komen vast te staan dat het bedrijfsmodel van een beroepsmatig optredende gemachtigde *een of meer* van de drie kenmerken niet heeft. Daaruit volgt dat op belanghebbende een verzwaarde bewijslast rust. Uit het arrest volgt voorts dat de vraag of het bedrijfsmodel van een gemachtigde kennelijk niet deze een of meer van de drie kenmerken heeft, moet worden beoordeeld naar de situatie op het moment waarop het desbetreffende rechtsmiddel is aangewend.

In het arrest van 18 juli 2025 (HR 18 juli 2025, ECLI:NL:HR:2025:1175, *Belastingblad* 2025/316, m.nt. R. van den Berg) geeft de Hoge Raad het juridische kader voor de situatie waarin een gemachtigde opereert vanuit een kantoor met meerdere bedrijfsonderdelen. Indien een gemachtigde

of diens kantoor verschillende bedrijfsonderdelen heeft en slechts een daarvan werkt op basis van no cure, no pay, dan moet alleen dat deel van de dienstverlening in de beschouwing worden betrokken.

In een BPM-zaak heeft de Hoge Raad in het arrest van 26 september 2025 (HR 26 september 2025, ECLI:NL:HR:2025:1382, *Belastingblad* 2025/424, m.nt. A.P. Monsma) geoordeeld dat een instapvergoeding van € 750 exclusief btw per betrokken auto die de klant ook verschuldigd blijft als de procedure wordt verloren, niet dusdanig laag is dat kan worden gesproken van rechtsbijstandverlening op basis van no cure no pay. Dat een dienstverlener bij een dergelijke afspraak afhankelijk blijft van de (eventueel bijkomende) pkv voor zijn voortbestaan is niet het juiste criterium, aldus de Hoge Raad. Het gaat erom of de cliënt financieel risico loopt doordat een vaste substantiële instapvergoeding is verschuldigd of een percentage van de bespaarde belasting moet worden afgestaan. De vraag rijst wel waar de grens ligt. Uit dit arrest volgt dat moet worden gedacht aan de betaling van een zodanig laag bedrag dat die betaling als een pro forma of symbolische bijdrage moet worden beschouwd.¹³

In het arrest van 31 januari 2025 (HR 31 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:156, *Belastingblad* 2025/97, m.nt. A.P. Monsma) stelde belanghebbende (onder meer) de verplichte betaling van de pkv op een bankrekening die op naam staat van belanghebbende (zoals die volgt uit art. 30a lid 4 Wet WOZ) aan de orde. De Hoge Raad gaat daar niet inhoudelijk op in omdat hij niet bevoegd is daarover een oordeel te geven. Daartoe is uitsluitend de burgerlijke rechter bevoegd.

gemachtigde (A. Oosters) van belanghebbende ten tijde van het instellen van hoger beroep op 22 juli 2024, niet het kenmerk van no cure no pay heeft.

¹² Zie r.o. 3.4.3 - 3.4.6 van HR 25 april 2025.

¹³ Hof Amsterdam heeft in een uitspraak van 20 januari 2026, ECLI:NL:GHAMS:2026:127, in een WOZ-zaak geoordeeld dat het bedrijfsmodel van de betreffende

*Immateriële schadevergoeding bij
overschrijding van de redelijke termijn (ISV)*

Per 1 januari 2024 is de Wet herwaardering proceskostenvergoedingen WOZ en bpm in werking getreden, op grond waarvan onder meer de ISV-vergoedingen in (nieuwe) WOZ- en BPM-zaken zijn beperkt tot € 50 per halfjaar overschrijding (art. 30a lid 3 Wet WOZ).

Daarnaast heeft de Hoge Raad in het in de vorige kroniek besproken arrest van 14 juni 2024 (HR 14 juni 2024, ECLI:NL:HR:2024:853, *Belastingblad* 2024/243, m.nt. R.T. Wiegerink) de zogenoemde bagatelgrens opgetrokken van € 15 naar € 1000. Daarbij heeft de Hoge Raad voorzien in overgangsrecht. Deze nieuwe regels gelden niet voor zaken waarin de belanghebbende voor 14 juni 2024 om een ISV heeft gevraagd én de redelijke termijn voor de desbetreffende fase van de procedure op die datum is overschreden. De Hoge Raad is blijven vasthouden aan een vergoeding van € 500 per halfjaar waarmee de redelijke termijn wordt overschreden, behoudens wettelijke uitzonderingen (zoals in het hiervoor genoemde art. 30a lid 3 Wet WOZ). Het komt dan ook niet als verrassing dat de uitspraak van Hof Amsterdam van 5 november 2025, ECLI:NL:GHAMS:2024:3238, waarin het hof de door de rechtbank in een WOZ-zaak toegekende ISV van € 500 heeft gematigd naar € 50, in cassatie geen stand houdt. Het financiële belang was namelijk wel hoger dan de oude bagatelgrens van ten minste € 15. De mate waarin de betrokkene daadwerkelijk spanning en frustratie heeft ondervonden, is niet van belang voor de bepaling van de hoogte van de toe te kennen vergoeding van immateriële schade. Ook de andere door het hof genoemde omstandigheden rechtvaardigen geen lagere vergoeding, zo oordeelt de Hoge Raad (HR 8 augustus 2025, ECLI:NL:HR:2025:1122, *Belastingblad* 2025/349, m.nt. J.C. Scherff).¹⁴

¹⁴ Zie ook HR 12 december 2025, ECLI:NL:HR:2025:1882, waarin de Hoge Raad nogmaals

Ontvankelijkheid

Sinds 4 december 2023 is het in alle belastingzaken bij rechtbanken en hoven mogelijk om digitaal te procederen via het beveiligde webportaal 'Mijn Rechtspraak'. Deze digitale wijze van procederen roept nieuwe vragen op, waaronder de vraag wat het moment van ontvangst van (proces)stukken is bij elektronisch procederen. Art. 8:36c Awb bevat bepalingen over de tijdstippen die gelden als tijdstip van ontvangst van berichten in het zogenoemde digitale systeem voor gegevensverwerking van de bestuursrechter. De Hoge Raad heeft in het arrest van 31 januari 2025 (HR 31 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:158, *Belastingblad* 2025/114, m.nt. R.T. Wiegerink) duidelijkheid verschaft over het moment van ontvangst. In deze zaak was het hoger beroep van belanghebbende niet-ontvankelijk verklaard, omdat hij zijn digitaal ingediende hoger beroep niet van gronden had voorzien. Het daaropvolgende verzet van belanghebbende was door het hof ongegrond verklaard omdat belanghebbende zijn digitaal ingediende hoger beroep niet tijdig had gemotiveerd, terwijl hij door middel van een bericht in het digitale dossier daartoe wel in de gelegenheid was gesteld. De Hoge Raad zet in het arrest uiteen dat als belanghebbende heeft gekozen voor de ontvangst van notificatieberichten, de termijn voor de motivering start vanaf het moment van ontvangst van dat bericht (art. 8:36c lid 2 Awb). Nu notificatieberichten automatisch worden verzonden, mag worden verwacht dat het moment van ontvangst van het notificatiebericht niet lang na de plaatsing van het bericht zal liggen. Als belanghebbende er echter voor heeft gekozen om geen notificatieberichten te ontvangen, start de termijn vanaf het moment waarop het bericht voor hem toegankelijk is geworden in het systeem (zie art. 8:36c lid 4 Awb).

A-G M.R.T. Pauwels bespreekt in zijn conclusie van 14 februari 2025 (ECLI:NL:PHR:2025:204, *Belastingblad*

een door Hof Amsterdam toegepaste matiging van de ISV tot € 50 heeft teruggedraaid naar € 500.

2025/135, m.nt. Redactie) de vraag of een bestuursorgaan in (hoger) beroep alsnog kan aanvoeren dat een bezwaar niet-ontvankelijk is wegens een onverschoonbare termijnoverschrijding, terwijl het eerder inhoudelijk op dat bezwaar heeft beslist.. Uit jurisprudentie van de CRvB en de ABRvS volgt dat deze rechtscolleges deze vraag in essentie ontkennend beantwoorden, maar de Hoge Raad heeft zich hierover nog niet uitgelaten. In de conclusie adviseert de A-G de Hoge Raad om deze vraag ook ontkennend te beantwoorden, maar dat hierop wel uitzonderingen mogelijk zouden moeten zijn. Hij wijst er in het bijzonder op dat het rechtszekerheidsbeginsel zich er niet tegen verzet dat het bestuursorgaan alsnog het tijdigheidsverweer voert, indien de belanghebbende eerder in bezwaar onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt die van belang zijn voor de beoordeling van de tijdigheid van het bezwaar.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een beroep wegens niet-tijdig beslissen op bezwaar, is het beroepschrift onredelijk laat ingediend als het is ingediend meer dan een jaar na het moment waarop het bestuursorgaan in gebreke is tijdig een besluit te nemen. Dat volgt uit HR 2 mei 2025, ECLI:NL:HR:2025:711, *Belastingblad* 2025/204, m.nt. J.M.J.F. Jansen. De beoordeling of hiervan sprake is, kan ook in een verzetprocedure plaatsvinden.

Op 30 mei 2025 heeft A-G M.R.T. Pauwels drie conclusies met een gemeenschappelijke bijlage¹⁵ genomen waarin hij ingaat op de vraag onder welke omstandigheden een recente machtiging van een gemachtigde kan worden gevraagd (Concl. A-G M.R.T. Pauwels 30 mei 2025, ECLI:NL:PHR:2025:623, *Belastingblad* 2025/264, m.nt. Redactie). Uit het arrest van 11 oktober 2013 (HR 11 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:840, *Belastingblad* 2013/496, m.nt. P. de Bruin) volgt al dat het hof om een recente machtiging kan vragen als er gerede twijfel bestaat omtrent de vraag of de insteller van het hoger beroep daartoe gemachtigd is. A-G

Pauwels meent dat ook onzekerheid *of* zich na het verlenen van de machtiging een omstandigheid heeft voorgedaan waardoor de vertegenwoordigingsbevoegdheid is beëindigd, grond is om een meer recente machtiging te mogen verlangen.

Ook A-G R.J. Koopman heeft een conclusie genomen over een machtigingskwestie (Concl. A-G R.J. Koopman 23 mei 2025, ECLI:NL:PHR:2025:578). Zijn conclusie gaat over de vraag of degene die zich presenteert als gevolmachtigde de mogelijkheid tot herstel, in de zin van art. 6:6 Awb, moet worden geboden als hij eerst een valse machtiging heeft overgelegd. De A-G beantwoordt deze vraag negatief.

Het is (al sinds 1928) vaste jurisprudentie van de Hoge Raad dat de bezwaarfase eindigt met het doen van uitspraak op een bezwaarschrift. Een nadere beslissing die de inspecteur zonder tussenkomst van de rechter neemt met betrekking tot de belastingaanslag waartegen bezwaar is gemaakt, geldt dus niet als een beslissing waartegen op grond van art. 7:1 lid 2 Awb beroep kan worden ingesteld. In een zaak waarin de rechtbank bij de behandeling van het verzet van belanghebbende ervan lijkt te zijn uitgegaan dat de inspecteur een nieuwe of aangepaste uitspraak op bezwaar kan doen waartegen wel beroep openstaat, stelde A-G R.J. Koopman voor dat de Hoge Raad zou uitspreken dat de inspecteur daartoe voortaan bevoegd is.¹⁶ Ook stelde hij voor dat tegen die nieuwe uitspraak vanaf de datum van dagtekening daarvan zelfstandig beroep kan worden ingesteld. Uit het arrest van 11 juli 2025 (HR 11 juli 2025, ECLI:NL:HR:2025:1132, *Belastingblad* 2025/336, m.nt. C.M. Bergman) blijkt evenwel dat de Hoge Raad geen aanleiding ziet om van zijn vaste rechtspraak terug te komen. Omdat de rechtbank dus ten onrechte heeft overwogen dat de belanghebbende bij het verzet geen belang had, moet de verzetprocedure worden overgedaan, waarbij allereerst zal moeten worden beoordeeld of het redelijkerwijs

¹⁵ Concl. A-G M.R.T. Pauwels 30 mei 2025 (bijlage), ECLI:NL:PHR:2025:652.

¹⁶ Concl. A-G R.J. Koopman 20 december 2024, ECLI:NL:PHR:2024:1397, *Belastingblad* 2025/78.

verschoonbaar is dat de belanghebbende het griffierecht aanvankelijk niet heeft betaald.

A-G R.J. Koopman is in zijn conclusie van 22 augustus 2025 (Concl. A-G R.J. Koopman 22 augustus 2025, ECLI:NL:PHR:2025:858, *Belastingblad* 2025/385) ingegaan op de vraag welke feiten de rechter in zijn uitspraak moet opnemen om te kunnen aannemen dat de uitnodiging voor de zitting tijdig en op regelmatige wijze digitaal is aangeboden. Volgens hem gaat het om de volgende aspecten: (i) dat en wanneer in het digitale dossier een bericht is geplaatst waarin de uitnodiging voor de zitting is opgenomen, onder vermelding van datum, tijd en plaats van die zitting; en (ii) de datum en tijd waarop volgens de loggegevens een kennisgeving van de plaatsing van dat bericht is verzonden aan het door die partij voor dat doel opgegeven e-mailadres. De Hoge Raad zal naar verwachting in de loop van dit jaar zijn licht laten schijnen over deze kwestie.

Een belanghebbende dient voldoende gelegenheid te krijgen om zich te kunnen voorbereiden op een hoorzitting. Als een belanghebbende vier of vijf dagen voorafgaand aan het beoogde hoorgesprek wordt uitgenodigd voor dat gesprek, is daarvan geen sprake, zo volgt uit het arrest van 17 oktober 2025 (HR 17 oktober 2025, ECLI:NL:HR:2025:1473, *Belastingblad* 2025/465, m.nt. J.M.J.F. Jansen).

Op grond van art. 8:41 lid 6 Awb is een beroep niet-ontvankelijk als het griffierecht niet is betaald, behalve als de indiener in betalingsonmacht verkeert. In het arrest van 20 februari 2015 (HR 20 februari 2015, ECLI:NL:HR:2015:354, *Belastingblad* 2015/143, m.nt. J.A. Monsma) heeft de Hoge Raad richtlijnen gegeven voor de wijze waarop de rechter een beroep op betalingsonmacht moet behandelen. In het arrest van 7 november 2025 (HR 7 november 2025, ECLI:NL:HR:2025:1651, *Belastingblad* 2025/467, m.nt. J.M.J.F. Jansen) heeft de Hoge Raad die richtlijnen geactualiseerd. Een rechtzoekende die niet in staat is het verschuldigde griffierecht te betalen, moet vóór het einde van de betalingstermijn een

beroep doen op betalingsonmacht. Daarbij moet hij van zichzelf en van een eventuele fiscale partner de persoonsgegevens verstrekken en actuele gegevens over inkomen en vermogen. Het beroep op betalingsonmacht wordt gehonoreerd als aannemelijk is dat sprake is van betalingsonmacht doordat (i) het netto-inkomen minder bedraagt dan 95% van de voor een alleenstaande geldende (maximale) bijstandsnorm en verder (ii) dat hij niet beschikt over vermogen waaruit het verschuldigde griffierecht kan worden betaald. Hierbij moeten het inkomen en vermogen van een eventuele fiscale partner worden opgeteld bij het inkomen en vermogen van de rechtzoekende. Als in de loop van de procedure gerede twijfel ontstaat over de juistheid van de beoordeling omtrent de betalingsonmacht, dan kan daarop tot de (eind)uitspraak worden teruggekomen.

Een bestuursorgaan kan een bericht dat tot een of meer geadresseerden is gericht, elektronisch verzenden als de geadresseerde expliciet kenbaar heeft gemaakt dat hij langs deze weg voldoende bereikbaar is. Dat volgt uit art. 2:8 Awb, zoals die bepaling met ingang van 1 januari 2026 luidt. Maar ook onder de oude regelgeving was vereist dat een belanghebbende voldoende duidelijk had aangegeven elektronisch bereikbaar te zijn. Daarvoor volstond niet dat een belanghebbende zijn e-mailadres had doorgegeven via een contactformulier bij het elektronisch maken van bezwaar. Dat blijkt uit het arrest van 21 november 2025 (HR 21 november 2025, ECLI:NL:HR:2025:1728, *Belastingblad* 2026/16, m.nt. R.T. Wiegerink).

Een belanghebbende die cassatieberoep had ingesteld tegen een uitspraak van Hof Amsterdam over een WOZ-beschikking en een OZB-aanslag over het jaar 2016 én tegen een uitspraak van datzelfde hof over de jaren 2017 en 2018, betoogde dat hij op grond van art. 8:41 lid 3 Awb slechts eenmaal griffierecht verschuldigd was vanwege de samenhang tussen beide zaken. De Hoge Raad gaat daar niet in mee. In het arrest van 19 december 2025 (HR 19 december 2025, ECLI:NL:HR:2025:1949) heeft de Hoge Raad

uiteengezet dat voor beperking van het griffierecht op grond van art. 8:41 lid 3 Awb vereist is dat de zaken niet alleen inhoudelijk en in de tijd samenhangen, maar ook dat de beroepen in cassatie door dezelfde belanghebbende zijn ingesteld door middel van één beroepschrift. Omdat aan deze vereisten niet was voldaan, is belanghebbende twee keer griffierecht verschuldigd.¹⁷ Belanghebbende heeft kennelijk wel voor beide zaken het griffierecht voldaan, omdat hij niet vanwege het niet betalen van griffierecht niet-ontvankelijk is verklaard. Belanghebbende wordt in beide zaken echter wel niet-ontvankelijk verklaard op basis van art. 80a RO.

3. Wet WOZ en onroerendezaakbelasting

A-G M.R.T. Pauwels heeft op 25 april 2025, ECLI:NL:PHR:2025:494, *Belastingblad* 2025/214, een conclusie genomen over de vraag op welke wijze de werktuigenuitzondering moet worden toegepast bij zonnepanelen die liggen op het dak van een distributiecentrum (hierna: de PV-installatie). Belanghebbende heeft zich op het standpunt gesteld dat de werktuigenuitzondering toepasselijk is op de gehele PV-installatie. Hof Den Haag is echter van oordeel dat de PV-installatie als een gebouwd eigendom is aan te merken, en niet aan de voorwaarde voldoet.¹⁸ De gedeelten van de PV-installatie die niet kunnen worden verwijderd zonder dat de uiterlijke herkenbaarheid ervan verloren gaat, moeten volgens het hof in de waardering worden betrokken. De A-G is het met dit oordeel van het hof eens. Daarbij is van belang dat het WOZ-object slechts bestaat uit de PV-installatie en dus hoefde het hof niet afzonderlijk te toetsen of de PV-installatie in bouwkundig opzicht zelfstandigheid bezit. De

Hoge Raad heeft zich inmiddels geschaard achter de redenering van de A-G (HR 16 januari 2026, ECLI:NL:HR:2026:56, *Belastingblad* 2026/86, m.nt. S. Kapoerchan).

Op grond van het zogenaamde *Oostflakkee*-arrest van de Hoge Raad¹⁹ moet de heffingsambtenaar in beginsel eerst aannemelijk maken dat de WOZ-waarde niet te hoog is vastgesteld (stap 1). Als de heffingsambtenaar niet slaagt in dat bewijs, is het aan de belanghebbende om de door hem gestelde waarde aannemelijk te maken (stap 2). Als de belanghebbende daarin ook niet slaagt, kan de rechter de waarde in goede justitie vaststellen (stap 3). De Hoge Raad heeft in twee zaken waarin de WOZ-waardering van een winningslocatie voor gas uit het Groningenveld aan de orde was (HR 2 mei 2025, ECLI:NL:HR:2025:619, *Belastingblad* 2025/213, m.nt. B.S. Kats en HR 2 mei 2025, ECLI:NL:HR:2025:700), duidelijk gemaakt dat deze regels ook gelden in hoger beroep.²⁰ De Hoge Raad gaat in beide arresten verder in op de vraag of bij de WOZ-waardering rekening moet worden gehouden met de verplichting de winningslocatie te ontmantelen en schoon op te leveren bij het einde van de gaswinning. De aan zo'n verplichting verbonden abandonneringskosten kunnen aanzienlijk zijn. De Hoge Raad overweegt dat het hof de abandonneringskosten op onjuiste gronden in aftrek heeft gebracht op de waarde. De Mijnbouwwet en andere wettelijke voorschriften bevatten volgens de Hoge Raad geen zakelijke dan wel daarmee gelijk te stellen verplichting tot het volledig verwijderen van het werk en de grond schoon achter te laten. Wel acht de Hoge Raad het mogelijk dat een dergelijke verplichting uit de concessievoorwaarden volgt. De Hoge Raad heeft de zaak daarvoor verwezen. Ook overweegt de Hoge Raad nog dat op de belanghebbende de stelplicht en

¹⁷ Zie ook HR 19 december 2025, ECLI:NL:HR:2025:1951.

¹⁸ Hof Den Haag 5 juni 2024, ECLI:NL:GHDHA:2024:997, *Belastingblad* 2024/289, m.nt. B.S. Kats.

¹⁹ HR 14 oktober 2005, ECLI:NL:HR:2005:AU4300, *Belastingblad* 2006, p. 8, m.nt. Chr.J.M. Noordermeer Van Loo (*Oostflakkee*-arrest).

²⁰ De conclusies van A-G R.J. Koopman van 8 december 2023, ECLI:NL:PHR:2023:1099 en ECLI:NL:PHR:2023:1119, *Belastingblad* 2024/59, bespraken we in de Kroniek jurisprudentie belastingen lagere overheden 2023, *Belastingblad* 2024/110.

de bewijslast rusten ten aanzien van omstandigheden die meebrengen dat op bepaalde onderdelen van de onroerende zaak de werktuigenuitzondering van toepassing is. Slaagt de belanghebbende daarin, dan is het aan de heffingsambtenaar om aannemelijk te maken dat hij bij de waardevaststelling in voldoende mate met de werktuigenuitzondering rekening heeft gehouden.

Art. 28 lid 1 Wet WOZ voorziet erin dat degene die belang heeft bij de WOZ-waarde van een onroerende zaak en aan wie niet eerder een WOZ-beschikking is toegezonden, een eigen WOZ-beschikking kan aanvragen, de zogenaamde medebelanghebbendebeschikking. De Hoge Raad heeft beslist dat een erfgenaam recht heeft op een medebelanghebbendebeschikking als de reguliere WOZ-beschikking op naam is gesteld van de erven (HR 11 juli 2025, ECLI:NL:HR:2025:1124, *Belastingblad* 2025/295, m.nt. J.K. Lanser). Een reguliere beschikking op naam van de erven kan niet gelden als te zijn 'toegezonden' aan belanghebbende voor de toepassing van art. 28 lid 1 Wet WOZ. De Hoge Raad volgt hiermee de conclusie van A-G M.R.T. Pauwels.²¹

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 26 september 2025, ECLI:NL:HR:2025:1385, *Belastingblad* 2025/415, m.nt. S. Bosma, beslist dat de verschuiving van de onroerendezaakbelastingen voor niet-woningen van gebruikers naar eigenaren in de gemeente Vlaarding en de toets der kritiek niet kan doorstaan. Als een lastenverzwaring als gevolg van een wijziging in de verordening wordt bestreden met een beroep op het evenredigheidsbeginsel, moet de rechter volgens de Hoge Raad onderzoeken of de gerechtvaardigde belangen van de belastingplichtigen die daardoor worden geraakt zijn meegewogen. Komt de rechter tot de slotsom dat die belangen niet zijn meegewogen, dan moet hij ervan uitgaan dat sprake is geweest van een onzorgvuldige

voorbereiding en een gebrekkige motivering van de verordening. Als de rechter daardoor niet kan beoordelen of het betreffende voorschrift in strijd is met het evenredigheidsbeginsel, kan dit naar het oordeel van de Hoge Raad ertoe leiden dat die rechter het voorschrift buiten toepassing laat. In dit geval is dat volgens de Hoge Raad aan de orde. De Hoge Raad past daarom het tarief toe dat gold voorafgaand aan de tariefverhoging en verlaagt de aanslag dienovereenkomstig. Zoals S. Bosma in diens noot schrijft, mag deze uitkomst geen verbazing wekken na HR 13 september 2024, ECLI:NL:HR:2024:1178, *Belastingblad* 2024/345, m.nt. A.P. Monsma, waarin in gelijke zin werd geoordeeld over het tarief van de forensenbelasting in de gemeente Gulpen-Wittem.

Bij de objectafbakening moet ingevolge art. 16 letter e Wet WOZ worden beoordeeld of onroerende zaken die in eigendom en gebruik zijn bij dezelfde (rechts)persoon naar de omstandigheden beoordeeld bij elkaar horen. De Hoge Raad is ingegaan op de vraag of de onroerende zaken op twee locaties van een (glas)tuinbouwkwekerij als een samenstel zijn aan te merken (HR 12 september 2025, ECLI:NL:HR:2025:1211, *Belastingblad* 2025/390, m.nt. S. Bosma). De omstandigheden die bij deze beoordeling een rol kunnen spelen zijn onder meer: (i) de geografische samenhang tussen de eigendommen, (ii) de afstand tussen de eigendommen als zij niet aaneengesloten zijn, (iii) de organisatorische samenhang tussen het gebruik van de eigendommen, (iv) de mogelijkheid dat de eigendommen afzonderlijk van elkaar worden verkocht, (v) de mogelijkheid om de eigendommen onafhankelijk van elkaar te gebruiken, (vi) de uiterlijke kenmerken van de eigendommen, en (vii) de voor derden waarneembare samenhang tussen de eigendommen. Nadere algemene regels kan de Hoge Raad niet formuleren. Uit het zogenoemde *Schiphol*-arrest²² volgt volgens de Hoge Raad niet dat voor de beoordeling of eigendommen kunnen worden aangemerkt als een samenstel,

²¹ Concl. A-G M.R.T. Pauwels 31 mei 2024, ECLI:NL:PHR:2024:585, *Belastingblad* 2024/251.

²² HR 9 mei 2003, ECLI:NL:HR:2003:AD6058, *Belastingblad* 2003, p. 617, m.nt. J.P. Kruimel.

beslissend is of de eigendommen door een bedrijf worden gebruikt dat als één samenhangend geheel moet worden beschouwd en de eigendommen door dat bedrijf voor één organisatorisch doel worden aangewend. Het hof²³ heeft in dit geval kunnen oordelen dat geen sprake is van een samenstel. De Hoge Raad sluit zich hiermee aan bij de conclusie van A-G M.R.T. Pauwels.²⁴

Op grond van art. 40 lid 2 Wet WOZ verstrekt de heffingsambtenaar op verzoek van belanghebbende een afschrift van de gegevens die ten grondslag liggen aan de vastgestelde waarde. Een verzoek als bedoeld in art. 40 lid 2 Wet WOZ moet voldoende specifiek zijn met betrekking tot gegevens die niet in een taxatieverslag zijn opgenomen, maar die wel ten grondslag liggen aan de vastgestelde waarde van de onroerende zaak.²⁵ A-G M.R.T. Pauwels is in een conclusie ingegaan op de reikwijdte van art. 40 lid 2 Wet WOZ (Concl. A-G M.R.T. Pauwels 17 oktober 2025, ECLI:NL:PHR:2025:1127, *Belastingblad* 2025/434, m.nt. J.C. Scherff).²⁶ De A-G adviseert die bepaling zo uit te leggen dat daaronder alleen wordt verstaan: (1) de gegevens die zijn vermeld in het modeltaxatieverslag als bedoeld in art. 6 Uitvoeringsregeling instructie waardebepaling Wet WOZ; en (2) de secundaire objectkenmerken van de woning voor zover die zijn gebruikt bij de waardebepaling. Volgens de A-G heeft de wetgever de rechter geen duidelijke aanknopingspunten geboden om te kunnen afbakenen welke gegevens ten grondslag liggen aan de vastgestelde waarde naast de gegevens die in het taxatieverslag

zijn vermeld. Mede gelet op de ontwikkelingen betreffende de (modelmatige) wijze waarop de vaststelling van een WOZ-waarde tot stand komt, zijn er naar zijn mening potentieel nogal wat risico's verbonden aan rechterlijke rechtsvorming wat betreft die afbakening. Daarom pleit hij voor een beperkte uitleg van art. 40 lid 2 Wet WOZ. J.C. Scherff toont zich in diens noot kritisch over de conclusie. Hij betoogt dat de conclusie vooral een beloning vormt voor gemeenten die al jaren moeilijk doen over het verstrekken van gegevens. Het woord is nu aan de Hoge Raad. Naar verwachting volgt het arrest van de Hoge Raad in de loop van dit jaar.

4. Diversen

Parkeerbelasting

Ingevolge art. 225 lid 2 Gemeentewet blijft de heffing van parkeerbelasting achterwege gedurende de tijd die nodig is voor en wordt gebruikt voor het onmiddellijk in- en uitstappen van personen dan wel het onmiddellijk laden of lossen van zaken. Dat leidt regelmatig tot procedures over de vraag of sprake is geweest van het onmiddellijk laden of lossen van zaken, die zelden de Hoge Raad bereiken omdat zij meestal zeer feitelijk van aard zijn. Afgelopen jaar heeft de Hoge Raad zich echter kunnen buigen over dit onderwerp. In HR 17 januari 2025, ECLI:NL:HR:2025:90, *Belastingblad* 2025/73, m.nt. L.J. Boone lag de vraag voor of in het geval van een pakketbezorger die met veel pakketjes rondrijdt, eerder kan worden aangenomen dat sprake is van laden en lossen in de zin van art. 225 lid 2

alleen over de vraag of er aanleiding is voor een proceskostenvergoeding.

- In de conclusies ECLI:NL:PHR:2025:1123 en ECLI:NL:PHR:2025:1124 gaat het om de onderbouwingen van de indexeringspercentages. Die vallen volgens de A-G niet onder art. 40 lid 2 Wet WOZ.
- In de conclusie ECLI:NL:PHR:2025:1125 gaat het om de KOUDVL-correcties, de waarde van bijgebouwen en de onderbouwing van de indexering. Niets daarvan valt volgens de A-G onder art. 40 lid 2 Wet WOZ.
- In de onderhavige conclusie ECLI:NL:PHR:2025:1127 gaat het om VvE-reservecorrecties. Die vallen volgens de A-G niet onder art. 40 lid 2 Wet WOZ.

²³ Hof Den Haag 18 januari 2023, ECLI:NL:GHDHA:2023:41, *Belastingblad* 2023/90, m.nt. S. Bosma.

²⁴ Concl. A-G M.R.T. Pauwels 1 maart 2024, ECLI:NL:PHR:2024:229, *Belastingblad* 2024/143.

²⁵ HR 15 maart 2024, ECLI:NL:HR:2024:290, *Belastingblad* 2024/149, m.nt. J.C. Scherff.

²⁶ De conclusie is onderdeel van een serie van vijf conclusies die zoals J.C. Scherff in diens noot samenvatte, allemaal gaan over art. 40 lid 2 Wet WOZ:
• In de conclusie ECLI:NL:PHR:2025:1122 is niet in geschil of art. 40 lid 2 Wet WOZ is geschonden, het gaat

Gemeentewet. De Hoge Raad houdt echter vast aan de bestaande lijn. Die houdt in dat per parkeeractie moet worden beoordeeld of de te laden of te lossen zaken van zodanige omvang of gewicht zijn dat zij niet of bezwaarlijk op andere wijze dan per voertuig ter plaatse kunnen worden gehaald of gebracht. Het is dus niet van belang of zich in het voertuig andere zaken bevinden, die op een andere plaats worden geladen of gelost.

A-G M.R.T. Pauwels is in zijn conclusie van 18 juli 2025, ECLI:NL:PHR:2025:801, *Belastingblad* 2025/332, ingegaan op een geval waarin een belanghebbende zijn auto parkeert op een locatie waar twee uur kosteloos kan worden geparkeerd, maar nalaat de parkeerapparatuur in werking te stellen. Het hof leidde uit dat laatste af dat geen voldoening op aangifte heeft plaatsgevonden en achtte naheffing daarom gerechtvaardigd.²⁷ De A-G stelt daartegenover dat naheffing uitsluitend mogelijk is indien de belasting die op aangifte behoort te worden voldaan, niet is betaald. Nu echter vast is komen te staan dat de belanghebbende niet langer dan twee uur heeft geparkeerd – en hij dus niet hoefde te betalen – kan de naheffingsaanslag volgens hem niet in stand blijven. In de volgende kroniek verwachten wij het arrest van de Hoge Raad te kunnen bespreken.

Precariobelasting

Nog altijd lopen er procedures waarin netbeheerders opkomen tegen van hen geheven precariobelasting. Vanaf 2022 is die heffing ter zake van nutsnetwerken niet meer mogelijk.²⁸ In de procedure waarin A-G M.R.T. Pauwels een conclusie heeft genomen, is de aan een netbeheerder opgelegde aanslag precariobelasting over

2016 aan de orde (Concl. A-G M.R.T. Pauwels 4 juli 2025, ECLI:NL:PHR:2025:756, *Belastingblad* 2025/319). Belanghebbende beroept zich op het bestaan van een gemeentelijke gedoogplicht voor alle leidingen van het hoofdnet. Hof 's-Hertogenbosch heeft dat beroep verworpen.²⁹ Interessant is dat belanghebbende over precies dezelfde vraag had geprocedeerd met betrekking tot het belastingjaar 2015. In die procedure was belanghebbende door Hof Den Haag in het gelijk gesteld en was het tegen die uitspraak ingestelde cassatieberoep ongegrond verklaard.³⁰ Volgens de A-G brengt de vaste jurisprudentie van de Hoge Raad, dat elke aanslag op zichzelf moet worden beschouwd, mee dat Hof 's-Hertogenbosch niet is gebonden aan wat Hof Den Haag eerder had geoordeeld. Het civielrechtelijke leerstuk van het gezag van gewijsde waarop belanghebbende zich beroept, geldt volgens hem niet in het belastingrecht. Naar verwachting volgt ook in deze procedure het arrest van de Hoge Raad in de loop van dit jaar.

Rioolheffing

Het staat een gemeente vrij om bij de objectafbakening voor de rioolheffing geen eigen omschrijving van het voorwerp van de heffing (perceel) op te nemen, maar volledig aan te sluiten bij de WOZ-afbakeningsregels.³¹ Als een gemeente daarvoor kiest, brengt dat mee dat een belanghebbende de objectafbakening die wordt gehanteerd bij de rioolheffing slechts aan de orde kan stellen in de procedure tegen de WOZ-beschikking. Dat volgt uit HR 19 september 2025, ECLI:NL:HR:2025:1235,

²⁷ Hof Amsterdam 1 augustus 2024, ECLI:NL:GHAMS:2024:2777, *Belastingblad* 2024/381, m.nt. M.P. van der Burg.

²⁸ Wet van 22 maart 2017 tot wijziging van de Gemeentewet, de Provinciewet en de Waterschapswet in verband met het beperken van de heffingsbevoegdheid van precariobelasting voor enige openbare werken van algemeen nut, *Stb.* 2017, 157.

²⁹ Hof 's-Hertogenbosch 17 april 2024, ECLI:NL:GHSHE:2024:1334, *Belastingblad* 2024/201, m.nt. R.T. Wiegerink.

³⁰ Hof Den Haag 26 september 2017, ECLI:NL:GHDHA:2017:2784, *Belastingblad* 2017/430, m.nt. Eskes; Hoge Raad 15 juni 2018, ECLI:NL:HR:2018:926.

³¹ HR 4 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2495, *Belastingblad* 2016/508, m.nt. G. Groenewegen.

Belastingblad 2025/399, m.nt. L.J. Boone.³²
L.J. Boone wijst erop dat het arrest in de praktijk niet snel zal leiden tot het mislopen van rechtsbescherming, omdat de WOZ-beschikking en de rioolheffing doorgaans gelijktijdig en via één biljet worden opgelegd.

Zuiveringsheffing

Wij sluiten deze kroniek af met een arrest over de zuiveringsheffing. Naar het oordeel van de Hoge Raad is de zuiveringsheffing niet discriminerend voor tweepersoonshuishoudens, ondanks het feit dat die standaard worden aangeslagen voor drie vervuilingseenheden (HR 21 maart 2025, ECLI:NL:HR:2025:416, *Belastingblad* 2025/169, m.nt. A.P. Monsma). De wetgever is binnen de hem toekomende ruime beoordelingsmarge gebleven door één vaste heffingsmaatstaf (drie vervuilingseenheden) voor huishoudens te hanteren en daarop slechts voor eenpersoonshuishoudens een uitzondering te maken (namelijk een vervuilingseenheid). Dat tweepersoonshuishoudens door deze regeling voor méér vervuilingseenheden in de heffing worden betrokken dan aan hen zijn toe te rekenen, is volgens de Hoge Raad niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel. De Hoge Raad wijkt hiermee af van de conclusie van A-G P.J. Wattel, die de opvatting was toegedaan dat sprake is van een forfait dat de werkelijkheid onvoldoende benadert.³³

³² Zie ook HR 19 september 2025, ECLI:NL:HR:2025:1331, *Belastingblad* 2025/400, m.nt. Redactie.

³³ Concl. A-G P.J. Wattel 15 november 2024, ECLI:NL:PHR:2024:1235, *Belastingblad* 2025/13.